

sviatok Panny Márie sme mohli všetkým milovaným v rodine s radosťou oznámiť, že k nám pribudne dieťaťko. Boží plán bol však iný a krátko po Novom roku sme už oplakávali jeho stratu. Bolelo to, no nastávajúce štátnice, písanie diplomovky a obhajoba práce akosi vytisli túto bolesť z myšlienok. Život sa pohol ďalej. Ale len na pár mesiacov, kedy mi diagnostikovali leukémiu. Vtedy sa začal kolotoč vyšetrení, odberov kostnej drene, chemoterapii. Neustále návštevy nemocníc aj fyzická bolesť či únava boli ťažké. No najhoršie na tom bolo, že všetku láskavú blízkosť rodiny a priateľov som vtedy neznášala, zraňovalo ma to viac, než samotná choroba. Nevedela som prijať ani jedno, ani druhé. Vykričala som Bohu do tváre, čo si o jeho plánoch so mnou myslím. Pohádala som sa s ním neskutočne! No potom, postupom času prichádzal pokoj. Učila som sa vnímať, že aj zlé veci, ktoré sa dejú, sú na niečo dobré. Že mám právo sa cítiť porazenou, no zároveň takou nemusím byť. ...a vtedy sa moja strata zopakovala. Dokonca dvakrát po sebe. Tá prvotná hádka s Bohom ma už však poučila, že žiť v sebe krivdu a bolesť nikam nevedie. Že aj

v situácii, kde sa zdanlivo všetko rozsypano, treba hľadať iný pohľad, iné vysvetlenie. A napriek všetkému

a vo všetkom sa učiť vďačnosti. Dôverovať Bohu, s vedomím milovanosti, ochotou dovoliť mu, aby všetko viedol.

O nejaký čas neskôr sa

mi ozvala priateľka zo školy, ktorá vedela o mojej opakovanej bolesti. Plakala. „Vieš, stratila som svoje bábätko“ – začala... Na druhej strane telefónu som mlčky plakala s ňou. Cítila som však i vďačnosť za to, ako si ma Boh vychovával pre túto chvíľu – aby sa ona mala komu vyplakať...

A ak by ste sa ma teraz spýtali na najkrajšiu skúsenosť a svedectvo o Bohu, spomeniem vám práve tieto zranenia. Áno, zanechali jazvy, ale tie mi nedovolia zabudnúť, ako mocne Boh koná. Netreba podceňovať Božiu logiku, lebo je skvelým dôvodom k nádeji...

Toľko zdanlivých strát aj v Jozefovom živote. No všetky viedli k jedinému. Stali sa okamihom požehnanja.

Sobota 6.3.

Už toľko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvoj príkaz, a mne si nikdy nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi. No keď prišiel tento tvoj syn, čo ti prehýril majetok s neviestkami, pre neho si zabil vykrmené teľa. On mu na to povedal: „Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje. Ale patrilo sa hodovať a radovať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa.

Lk 15, 29-32

Jeden učiteľ namaloval na biely papier čiernu machuľu a ukázal ju žiakom. „Čo vidíte?“ spýtal sa. „Čiernu machuľu!“ odpovedali všetci. „Všetci ste videli malú, maličkú, čiernu machuľu,“ povedal učiteľ, „no nikto si nevšimol veľkú, biely papier!“

Starší brat bol doma, so svojim otcom, no v skutočnosti nebol doma vo svojom vnútri. Robí, čo mu prikážu, ale v srdci chladne a život sa mu stáva rutinou. Zostal stáť zakrnený na mieste. Žije vo svojom perfekcionizme, chce schválenie pravidiel, ukrýva svoju slabosť. Má nasadenú masku, ktorej sám verí. Je zahľadený do seba, s tvrdosťou srdca voči iným, zatrpknutý. A to ho zväzuje. Nedovoľuje svojmu srdcu otvoriť sa. Služi, ale naprázdno. Nie mladší brat, on je ten, čo premárnil bohatstvo! Bol blízko odpustenia, milosrdenstva, láskavosti – a bol voči tomu slepý. Videl radšej čiernu machuľu, než biely papier...

Pôstne listy ^{druhý TÝŽDEŇ} 2021

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

1. pôstna nedeľa 28.2.2021

Boh skúšal Abraháma a povedal mu: „Abrahám!“ On odpovedal: „Tu som.“ Gn 22, 1-2

Zdieš bol vo veku môjho otca, keď som ho spoznal. Kňaz, sršiaci úsmevom a humorom, s vnútornou chémiou, ktorou si dokázal človeka hneď získať. A mal aj iný dar – rakovinu kostí. Dnes to nazývam darom, no to som pochopil až neskôr. Nasadená liečba už vôbec nezaberala, bola to iba otázka času... Keď ma v nemocnici pustili k nemu do izby, ležal na lôžku – a usmieval sa na mňa. On, plný bolesti. ...vtedy sa vo mne niečo zlomilo a začal som sa mu spovedať. Mnou lomcovali slabosti a hanba, výčitky Bohu za milión vecí, čo som nevedel prijať, preto som

nechápal, ako môže zniesť takúto skúšku, byť v toľkej bolesti a utrpení plný pokoja a pokory: „Ako dokážeš v tom všetkom Bohu dôverovať? Jeho odpoveď mám v srdci dodnes: „Ale ja nemusím. Ja môžem...“

Ledva sa začal pôst, už Boh skúša. Aj v živote sa často cítime v akomsi očakávaní skúšky, trápenia, problému, trápeme, čo všetko nám Boh pošle do cesty. Trápeme, lebo nepoznáme čas a dátum skúšania, ani obsah či dĺžku. Žijeme v očakávaní skúšky, no v skutočnosti ju nechceme. Radšej by sme sa tomu vyhli. Bojíme sa vojsť do hlbšieho vzťahu s Bohom? Zo strachu, že bude veľa vyžadovať a my to neustojíme, že zlyháme, sklameme dôveru? ...necítime sa pripravení. Možno ani Abra-

hám sa takým necítil byť, no jeho skúška práve prebieha. A on odpovedá: „Tu som!“ – vstupuje do skúšky tu a teraz, v realite životných dní. Strach? Istotne ho má! No neživí v sebe naviazanosť na veci alebo ľudí, túži sa dotýkať toho, čo je Božie a na to sa sústreďuje. Načúva Božej vôli, odhodlaný dôverovať. V tom je jeho sila. Dôverovať totiž znamená nepoužiť ťahák. Netočiť sa za tým, čo má lepší cveng a punc jednoduchosti, ale vyhradiť si miesto pre Božie veci, stretať sa s ním v hĺbke, samote. Skúšky v sebe skrývajú čosi veľké a dôležité. Netreba sa ich báť, ale vstupovať do nich. Práve v skúškach prichádza k premene srdca, k obráteniu svojho ja, nie k strachom, ale k dôvere. K vyznaniu: „Ja nemusím. Ja môžem...“

Rondelok 1.3.

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú vám dajú do lona. Lebo akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám.“ Lk 6, 36-38

Dobrý pán farár prišiel navštíviť deti na hodine katechizmu.

V snahe „prelomiť ľady“ sa ich opýtal: „Čo chcete robiť, keď vyrastiete?“ Deti odpovedali jedno cez druhé. „Ja chcem byť námorníkom a budem sa plaviť po oceánoch, „ vyhlásilo jedno. „Ja chcem byť lekárkou,“ zakričalo dievčatko. „Ja inžinierom informatiky,“ povedal chlapec, ktorý už mal vo veci jasno. Potom tam bol ktosi, kto chcel byť pilotom, iný chcel šoférovať autobus, ďalšia chcela variť v televízii. Pán farár trpezlivo načúval túžbam detí, ktoré sa tlačili okolo neho. Všimol si však, že jedno dievčatko zostalo ticho a zamyslene sedieť na svojom mieste. Ukázal na ňu a opýtal sa: „A čím chceš byť ty, keď budeš veľká?“ Dievčatko očervenelo a polohlasno povedalo: „Ak to poviem, všetci sa mi budú smiať a potom si zo mňa budú uťahovať.“ „Ale nie“, upokojoval ju pán farár. „Som tu ja. Uvidíš, že nikto sa nebude smiať.“ Vtedy dievčatko hanblivo rieklo: „Keď budem veľká, chcem byť pozhnaním.“ Deti mlčali. Pochopili.

Nemusíme čakať, kým budeme veľkí. Návod, ako sa stať pozhnaním, máme poruke už teraz. Sme pozvaní byť milosrdnými, nesúdiť, neodsudzovať, odpúšťať. A vtedy sme schopní aj dávať. Od srdca, čisto a úprimne. A v tomto všetkom nás Boh neprestáva uisťovať o svojej blízkosti. „Som tu ja. Uvidíš, že nikto sa nebude smiať.“ Lebo láska nikdy nie je na posmech.

chcem, aby ste si všetci prečítali sedemnástu kapitolu Marka." O týždeň neskôr sa pred kázňou pýta z kazateľnice, kto čítal sedemnástu kapitolu. Zdvihnú sa

Utorok 2.3.

Ježiš povedal zástupom i svojim učeníkom: „Zákonníci a farizeji zasadli na Mojžišovu stolicu. Preto robte a zachovávajú všetko, čo vám povedia, ale podľa ich skutkov nerobte: lebo hovoria, a nekonajú. Viazu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli: rozširujú si modlitebné remienky a zväčšujú strapce na šatách, radi majú popredné miesta na hostinách, prvé stolice v synagógach, pozdravy na uliciach a keď ich ľudia osloviajú Rabbi. Mt 23, 1-7

Kňaz hovorí na sv. omši svojim veriacim: "Nasledujúcu nedelu budem kázať o klamstve a

ruky všetkých prítomných. Kňaz s úsmevom hovorí: "Marek má len šesťnásť kapitol. Takže teraz začnem kázať o tomto hriechu - klamstvo."

Pomôž mi, Bože, priznať si, že bývam neúprimný. Že sa často hlásim k predstieranému záujmu, neverným vnútornej pravde. Pomôž mi hľadať a zvažovať, čo mi je naozaj vzácnym. Odpusť, ak sa často iba tvárim, že verím, no moje slová sú plné prázdnych fráz, odpusť mechanickosť mojich modlitieb. Povzbud' ma brať do rúk Písmo, aby som sa cezeň s tebou stretal – nie iba čítaním textu, ale aj jeho hlbokým prežívaním. Neprestávaj ma pozývať žiť svoju vieru s úprimným postojom, nie formálne, aby aj mne záležalo na svojom duchovnom raste. Pomôž mi otvárať sa kráse a dovoliť jej vstúpiť do seba, aby som nezovšednel.

Streda 3.3.

Ale kto sa medzi vami bude

chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vašim sluhom. Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť..."

Mt 20, 26-28

Gazánia, nežný kvietok s pôvabnými farbami, vo dne i v noci túžila po tom, aby ju navštívili včely, pretože doteraz sa ani jedna neposadila na jej lupienky. Napriek tomu kvetina stále snívala - počas dlhých nocí si predstavovala nebo a na ňom desaťtisíce poletujúcich včiel, ktoré jej dávali nežný bozk. Vďaka tomuto sne vydržala do nasledujúceho ráno, keď sa znova rozvinula v slnečnom svetle. Raz v noci sa mesiac opýtal gazánia: "Nie si unavená z toľkého čakania?" "Aj áno, ale musím ďalej bojovať." "Ale prečo?" "Lebo ak sa neroztvorím, zvädnem."

Vädname vtedy, keď sa neotvárame iným. Ani Bohu. Vädname, ak chceme iba vyniknúť a byť v popredí. Vädname, ak nevytvárame mosty stretnutí. V Písme môžeme vidieť, že keď sa stretli Mária a Alžbeta, bolo to stretnutie dvoch žien, ktoré sa v dôvere naplno oddali Božiemu plánu a tak vytvorili most do neba. V stretnutí Dávida a Goliáša sa zdanlivá slabosť stala silou a postavila most pre vznešený rod Spasiteľa. V Dávidovom stretnutí s Betsabe je ukrytý hriech, ale aj most poznania a ľútosti, pri Jánovom stretnutí s Kráľom sa vytvoril most pokory – „hľa, nie som hoden zaviazat' mu remienok na obuvi“. Učeníci, ktorí stretli Ježiša na ceste do Emauz pochopili, že je potrebné horiace

srdce a vybudovali most odhodlania, prví kresťania sa stretávali spoločne na modlitbách, delili sa, trpeli pre Kristovo meno a tak postavili nádherný most svedectva. Tí, čo sa stretávajú s Bohom, sa dokážu naplno stretať aj s ľuďmi. Vytvárajú mosty, ponúkajúce pokoj, bázeň, naplnenie, službu, hĺbku. A nevädnu.

Štvrtok 4.3.

Abrahám mu odpovedal: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú.“ Ale on vravel: „Nie, otec Abrahám. Ak príde k nim niekto z mŕtvych, budú robiť pokánie.“ Odpovedal mu: „Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal.““

Raz sa jeden svetoznámy univerzitný profesor, kandidát Nobelovej ceny, vyšiel poprechádzať po brehu jazera. Ako tak chodil, požiadal jedného prievozníka, aby ho povozil na svojom člne po jazere. Dobrý človek mu vyhovel. Keď už boli ďaleko od brehu, profesor sa ho začal vypytovať. „Poznáš dejiny?“ „Nie.“ „Tak si stratil štvrtinu svojho života.“ „Poznáš astronómiu?“ „Nie.“ „Tak si stratil polovicu svojho života.“ „Poznáš filozofiu?“ „Nie.“ „Tak si stratil tri štvrtiny svojho života.“ V tom sa strhla strašná búrka. Vlny sa s člnom uprostred jazera pohrávali ako s orechovou škrupinkou. Prievozník sa usiloval prekričať burácanie vetra a pýtal sa profesora: „Pán profesor, viete plá-

vať?“ „Nie.“ odpovedal profesor. „Tak ste stratili svoj život - celý.“

Jednoduchosť obyčajného, poctivého života stojí kdesi v úzadí, rovnako tak ticho, samota, hĺbka. Svetu často imponujú takí, čo sa javia výkonní, úspešní, celebrity. Strácame čas zbytočnosťami namiesto odvahy učiť sa plávať – to znamená opakovane a neúnavne sa ponárať do modlitby, do ticha, pracovať na svojom duchovnom živote, hoci je to často drina, ale práve to nás otvára pre Božie kráľovstvo. A tam získavame svoj život. Celý.

Piatok 5.3.

Izrael miloval Jozefa viac ako všetkých svojich synov, lebo sa mu narodil v starobe, a dal mu urobiť dlhú tuniku. Keď jeho bratia videli, že ho má otec radšej ako všetkých ostatných synov, začali ho nenávidieť a nevedeli sa s ním prívetivo rozprávať. ... prv než k nim prišiel sa dohodli, že ho zabijú. A len čo Jozef došiel k svojim bratom, zbliekli mu jeho dlhú tuniku a hodili ho do cisterny, v ktorej nebolo vody. A keď madiánski kupci prechádzali okolo, vytiahli Jozefa z cisterny a predali ho za dvadsať strieborných Izmaelitom. A tí ho odvedli do Egypta. Gn 37, 3-4.18.23-24.28

Istá žena mi prerozprávala svoj príbeh. „Vzali sme sa v auguste, rok pred skončením vysokej školy. A už v decembri, práve na